

גאולה כהן מתבוננת בתדהמה בזעל היד של משה שמיר מימין נאמן ומשמאל וולדמן

שילוח, טוען בלהט, כי אילו היו בן גוריון, אלטרמן וז'בוטינסקי בחיים, הם בוודאי היו מצטרפים להתחיה. אחד העיתונאים התלוצץ: "אילו היה לשלום עכשיו של, הם היו פולשים הליו לה לכל ההתנחלויות ומחסלים אותן. הן פשוט ריקות." ואכן, אי אפשר היה שלא להבחין כי מרבית מבאי הכנס הם דמויות מוכרות מהפגנות גוש-אמונים ומהתנחלות לוויות.

אטאט התחיל הקהל להתפור. גם הנר עה חדשה אינה אהבת נאומים ארוכים. מאיר הריציון כלל לא נכנס לאולם. הוא ישב בחוץ עם חברים. אברהם יפה כימעט נרדם. ישראל גפן, אביו של יונתן וגיסו של משה דיין, ישב זקוף כל הערב כחייל ממושמע. הזמרת נחמה ליפשיץ, שלפתע גילו איתה מחדש, דאגה שהאיפור שלה, לא יימס באור הנרקר רים.

יובל נאמן נשא את נאוסי-הבכורה שלו כמנהיג התחיה. הוא היה היחידי מכל באי בניני האומה שלבש חליפה, חזיה ועניבה והצליח להרדים את הקהל בנאום ארוך ומייגע, שהבשורה היחידה ושוו היתה שלתחיה אין מנהיג כאריזמטי.

דמויות מוכרות

את הנאום הרביעי, אפריים בן-חיים, הכירו עד לפני חודש רק חברי קיבוצו, בית-אורן, וכמה פקידים ותיקים של משרד החוץ. אולם בן-חיים הופיע לפני כחור דש בעלי כותרת וסיפר לירון לונדון על יחסיו עם יורשו של הקיסר בוקאסה המור דה, דאקו. עובדה זו הספיקה כדי להופכו לאחד ממנהיגי התחיה, וגם כדי שבן-חיים ישא נאום בן יותר מחצי שעה.

דוריהמשך של תנועת-התחיה, ואלה התיישבו בצורה הפגנתית ומאיימת מול המטורפים של יוסי דיין. זה הספיק כדי לשמור על השקט, אפילו של מול כהן. חברי תנועת כך, שראו כי תוכניותיהם סוכלו, הסתלקו לאחר זמן קצר מהאולם. גם כמה צעירים מגוש-אמונים, אשר לא הבינו כליכך את "הבגידה" של חגן פורת, הרב וולדמן וגרשון שפט, באו למחות נגד התנועה החדשה, אשר פירקה מכל ותוכן את גוש-אמונים. דקות ספור

היה אולי משהו סימלי בכך ששלוש אלפי צירי הוועידה הראשונה של תנועת-התחיה נכנסו לאולם בבנייני האומה דווקא מהדלת הצדדית. הדלת הראשית של ההיכל היתה חסומה, ביגלל יריד ירושלים הנערך במקום. הכל התנהגו ההיפך ממה שתוכנן. גאולה כהן עמדה בפתח והתחננה בפני העיתור נאים: "אל תשמיצו! זה דבר חדש ויפה! תנו לנו צ'אנס!" בחוץ עמדו צעירי רים ממצפן והפגינו ברשיון. עוד קודם

וולדמן ושפר שניים מראשי גוש-אמונים, שהצטרפו לתנועת התחיה, בילה שפר מקדומים והרב אליעזר וולדמן מרבני הגוש. "הבגידה" של הנהגת גוש-אמונים בגוש שלהם הביאה לקרע כמעט גלוי בין קיצוני גוש-אמונים המתכוונים עתה להקציץ את פטולותיהם כדי להוכיח כי כוחם עימיהם.

רות לפני שהחל הכנס קרא להם חגן פורת לשיחה. כשהוא משתמש בשמו של הרב צבי יהודה קוק, רבו של גוש-אמור נים לשעבר, והיום הרב הפטרי של הר תחיה, הגיע איתם להסכם: איש מהגור אמים לא ישא את שמו המקודש של גוש-אמונים לשוא, וחברי הגוש לא יפ ריעו.

לכן סגרה אותם המישטרה במין כלוב צר, המורכב ממחסומי-מישטרה, בעיקר כדי להגן עליהם מועמם של חברי-התגור עה הגלבהים.

מנהיג ללא כאריזמה

כל תנועת כך, כתריסר צעירים, מלבד הרב כהנא, היושב במעין-מאסר-דהי לוכס, הופיעה לכנס. היו שם יוסי דיין, מול כהן, היוקת המפורסמת, ועוד כמה צעירים נושאי-נשק, ושישבו ביציע שמר אחורי הבמה. חברי כך באו לפוצץ את כנס-הייסוד של התחיה. לדעתם, הקמת תנועה אחרת פוגעת בתנועה של ה"רב" שלהם.

צחי הנגבי, בנה של גאולה כהן, אסף סביבו כמה מצעירי-החיות-לשעבר, היום

היורקת מסתלקת

מזל כהן, היוקת המפורסמת מנאות-סיני ומי ששפכה מלח לקפה של שר-הביטחון באלון מורה, הופיעה יחד עם אנשי תנועת כך, במגמה לפוצץ את הכנס. רק אחרי שאלה נתקלו בשוטרי-ראש בראשותו של צחי הנגבי, בנה של גאולה כהן, החליטו לוותר על ההפגנה.

חגן פורת טען בחום רב: "מחר יום חדש!" הוא הציג את המיבצע הראשון של חברי התנועה החדשה: יציאה לקי טיף תפוחי-זהב. אולם המיבצע של ראשי התנועה, החל מ"מחר בבוקר", הוא לנ סות ולאחות את הקרעים ביניהם. על הכל מוסכם כי יובל נאמן הוא מיספר אחד — אך לפחות שישה אחרים מתחרים על המקום השני.

היה זה נאום הרצפלידי טיפוס, שבו חזרה המילה "חברים" בנימה רוסית בכל מישפט.

כאן הבינו גם מארגני הכנס שהקהל כבר עייף. כדי לשבור את מיקשת הנאור מים, עלו לבמה שני קריינים וקראו מיצירות נתן אלטרמן, אורי צבי גריני ברג, חויד בן-גוריון, זאב ז'בוטינסקי ונעמי שמר. אחרי הקריינים המשיכו בנאור מים, אך הקהל כבר היה עייף. עייף מכדי לשמוע איך איש ארץ-ישראל-השלמה, צבי